

UNA VIDA DE PAPER QUADRICULAT

Quina vida la meva, si vosaltres sabéssiu tot el que he passat... Ben mirat, el temps que em queda és breu, així que potser us podria explicar la meva història, sí, seria el millor que podria fer, el meu estat actual és lamentable, però aquí ja hi arribarem, les històries s'han de començar pel principi.

Si no recordo malament... no sé perquè dic aquesta frase, suposo que és típic, però que carai, ho sé al cent per cent, era 9 de setembre, el curs escolar no havia començat i com sempre, els joves estudiants ho compren tot l'últim dia, no canviaran mai.

Doncs això, era en una prestatgeria al tercer prestatge, vaig sentir la veu d'una noia dient: "ai mama, jo passo d'aquestes llibretes amb tantes xorrades a la tapa, en vull una de normal, de tapa d'un sol color... si us plau mama, que m'ensenyés aquesta llibreta dels *One Direction*? Jo vull aquesta mateix"

Si, ja sé el que penseu, i veig que ja heu descobert qui sóc o més ben dit què sóc, una llibreta amb la tapa blau fosc, bé actualment estic descolorida però tant és, continuo amb la història.

Em van posar dins d'una bossa de plàstic, després al maleter del cotxe i finalment em van deixar tirada sobre l'escriptori, he de dir que la noia no era massa endreçada i tenia més aviat poca cura amb les coses, per sort no em vaig fer gaire mal.

Dilluns dia 13 de setembre començà el curs escolar, la noia va obrir-me de qualsevol manera i no se li va acudir cap altre lloc per comprovar si el seu preciós bolígraf blau ratllava que no fos a la meva primera pàgina, després d'unes fortes guixades, vaig quedar tota tacada amb unes línies fetes amb poca traça, i per si fos poc, sabeu que va passar després? Doncs em va arrencar la pàgina !

Voleu saber que vaig pensar en aquell moment? "Escolta guapa, t'agradaria que jo t'arranqués els cabells?"

Si us plau, preferiria estar en aquella prestatgeria, abans que en aquesta taula, però en fi que hi farem... Però aquesta idea va canviar quan a la nova primera plana va escriure amb lletres força boniques "Matemàtiques, curs 12-13 4t ESO A"

I una mica més avall va escriure "Carla Font".

Per fi en lloc de dir "aquella noia" podia dir "la Carla". Doncs bé, al llarg del curs, la Carla va escriure coses molt interessants a les meves pàgines quadriculades, recordo el tema de les equacions, jo trobava que eren una cosa entretinguda però es veu que a la

Carla no li fascinaven que diguem, embrutava les meves pàgines amb quantitats impressionants de tinta vermella, per exemple sovint s'oblidava de canviar de signe al passar un nombre d'un costat a l'altre de la igualtat o perquè no aplicava bé la propietat distributiva.

Durant el tema de geometria també m'ho vaig passar força bé el vermell ja no abundava tant com abans cosa que he d'agrair perquè en més d'una i de dues pàgines hi havia més vermell que blau... Com m'enrotllo, sembla mentida, més que les persianes que per cert ara són molt maques així automàtiques... Ho veieu, altra vegada me'n vaig per les rames, tornem-hi, anàvem per la geometria, el fascinant món de la geometria, es passa des del simple quadrat a la perfecta esfera. Realment és molt bonic la gran quantitat de figures que tinc dibuixades, recordo una anècdota de classe on el professor va demanar exemples reals de prismes rectangulars i un noi va dir: "un full de paper"

Per resposta va obtenir: "és un exemple força dolent aquest, un paper no es considera prisma" així que el noi va dir: "fins i tot un paper te la seva alçada" D'acord xaval, però creus que cal ser tant rebuscat? O només tenies ganes d'intentar fer riure a la gent amb una broma penosa per la qual no riuria ni la persona amb més sentit de l'humor de tot el planeta! Oh que a gust m'he quedat.

També vam tocar els temes de les inequacions i de la trigonometria, i d'altres coses com per exemple els típics problemes de les mates, a mi personalment com a llibreta m'agraden els problemes, ara, prefereixo problemes que es puguin aplicar a la vida real ja que no m'importa gaire quan tardaria un caragol a pujar per un pou de 30 metres si cada dia puja 4 metres i mig i cada nit descendeix tres vuitenes parts del que ha pujat, sincerament aquest problema us el podrieu estalviar, jo ho deixo anar per si algun editor de llibres de matemàtiques m'està llegint, estan millor els problemes que parlen de diners, o coses d'una utilitat en la vida.

Un dia la Carla va dir "A veure l'àlgebra a qui li serveix? Jo crec que només als professors d'àlgebra" estimada amiga, en això t'equivoques, hi ha moltes carreres en les que has de fer servir l'àlgebra, ja te n'adonaràs quan et facis gran, i tant si se'n va adonar, el curs va acabar, jo vaig quedar tancada en una caixa a les golfes i després de 7 anys allà tancada, em va visitar un nou amic, era un gran dossier, pel que em va explicar havia estat 5 anys a la universitat i estava ple d'equacions i de llenguatge algebraic, estimada Carla, segueixes pensant que l'àlgebra només és per als professors d'àlgebra?

Van passar dies, i mesos i l'únic que podia fer era parlar amb el dossier de telecomunicacions, quin nom més complicat... Ja no sé quant de temps ha passat, i no sé si la Carla segueix vivint en aquesta casa, és més, no se ni si viu...

Jo l'única cosa que sé, és que amb el pas del temps, les meves pàgines s'han anat arrugant per les puntes, la meva espiral negra, ara és gris, ja que tota la pintura que la cobria ha marxat, de la humitat, les pàgines es van descolorint i la tinta del bolígraf ja és quasi bé il·legible, només es veu la meva preciosa quadrícula, tant recta i tant perfecta...

A, m'he oblidat d'explicar-vos una cosa força curiosa i pel que sé comú entre les noies d'aquestes edats dels 14-16 anys, a l'última pàgina hi havia escrit "Carla i Dani junts per sempre 3-10-12" i jo que m'ho crec, quines tonteries d'escriure però que hi farem, i he remarcat "hi havia escrit", ja que uns mesos després va esborrar amb *típlex* la síl·laba –ni per posar-hi la síl·laba –vid... Quina cosa tant romàntica veritat? Canviar les lletres perquè canvia de xicot, ja us he dit que era una mica deixada la Carla i finalment el que ara hi ha és un bunyol de *típlex* que quan em va tancar va quedar l'última pàgina enganxada amb la penúltima i bé, és com tenir 2 dits enganxats per tota la vida perquè us en feu una idea.

I bé aquest és el final de la meva història, ja que al final les meves pàgines s'aniran desfent però els coneixements que hi havia entre elles romandrà per sempre en la humanitat ja que el fascinant món de les matemàtiques és infinit i cada dia es pot aprendre una cosa nova d'elles, qui sap si apareixerà una nova figura desconeguda, potser algun dia resoldrem el misteri dels nombres primers i infinitats de misteris més que amaga aquest món...

I dit això, nois i noies, homes i dones, professors i professores, editor de llibres de matemàtiques que he anomenat abans, i qui sigui que arribi a llegir això, m'acomio de tots vosaltres, amb l'esperança que hagi sigut una lectura entretinguda, divertida i que hagi ajudat a que us agradin una mica més les matemàtiques o si més no que no les odieu tant.

I sobretot gràcies a la Carla que va triar la llibreta blava i no la de *One Direction* que si no fos per ella potser jo seria una llibreta d'història i en lloc d'explicar matemàtiques us estaria explicant com va anar la Guerra de Successió.

Firmat: La llibreta de matemàtiques de la Carla Font.

Una vida de paper quadriculat.